

UZASADNIENIE

Powód G. P. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) SA w W. domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 20.000,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13.12.2012 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 445 par. 1 k.c. oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 17.11.2010 r. powód G. P. zatrudniony w Zakładzie (...) Sp. z o.o. z siedzibą (...)-(...) S., ul. (...), został wyznaczony przez brygadzystę K. B. do pracy w części zakładu związanej z przyjęciem surowca. K. B. sprawując nadzór nad procesem produkcyjnym, znajdując się w stanie nietrzeźwości pomylił urządzenia ciśnieniowe znajdujące się w różnym etapie cyklu produkcyjnego i wbrew instrukcji eksploatacji destruktora, zgodnie z którą w czasie sterylizacji surowca nie wolno otwierać żadnych włazów, ani zaworów znajdujących się pod ciśnieniem destruktora, wydał podległemu pracownikowi G. P. polecenie mechanicznego otwarcia przy pomocy młotka pokrywy otworu spustowego destruktora nr 4 znajdującego się pod ciśnieniem co spowodowało rozszczelnienie otworu spustowego i wyrzut pod ciśnieniem masy organicznej na powoda. W wyniku w/w zdarzenia G. P. doznał obrażeń ciała. Wypadek ten został zakwalifikowany jako wypadek przy pracy.

Na miejsce zdarzenia została wezwana policja oraz karetka pogotowia ratunkowego, która przetransportowała poszkodowanego do (...) Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S.. W szpitalu zastosowano leczenie zachowawcze, a następnie powoda przetransportowano do Wschodniego Centrum (...) w Ł.. U powoda rozpoznano: Oparzenie wielomiejscowe głębokie 87% powierzchni ciała, oparzenie aparatu ochronnego oka, oparzenie ucha zewnętrznego, oparzenie jamy ustnej.

Spółka (...) S.A. w L., w imieniu powoda zgłosiła pismem z dnia 30.04.2012 r. roszczenie wobec pozwanego, wnosząc o wypłatę na jego rzecz zadośćuczynienia w wysokości 180.000 zł, a następnie pismem z dnia 21.06.2012 r. zwiększyła roszczenie do kwoty 300.000 zł. W odpowiedzi strona pozwana przyznała na rzecz powoda kwotę zadośćuczynienia w wysokości 90.000 zł, przyjmując swoją odpowiedzialność co do zasady. Spółka (...) S.A. w L. pismem z dnia 07.03.2014 r. odwołała się od decyzji pozwanego. Strona pozwana pismem z dnia 31.03.2014 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych powód otrzymał kwotę 13.600,00 zł. tytułem jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS określono uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 20%.

Żądana przez powoda kwota zadośćuczynienia uwzględnia w/w przyznaną przez ZUS oraz pozwanego kwoty, natomiast roszczenia powoda mają charakter uzupełniających biorąc pod uwagę całokształt sprawy, a przede wszystkim czynniki takie jak okoliczności zdarzenia, wiek poszkodowanego, doznany uraz ciała, związane z urazem dolegliwości bólowe, następstwa zdrowotne oraz wpływ powyższych czynników na jego codzienne życie. U powoda konieczne było usunięcie martwych tkanek oraz zastosowanie substytutu skóry - S.. W 2012 r. rozpoznano bliznowca dołu łokciowego prawego po oparzeniu i wykonano plastykę skóry dołu łokciowego. Przed wypadkiem powód był aktywną osobą. Dużo ćwiczył, chodził na siłownię, aktywnie spędzał wolny czas z rodziną - wycieczki rowerowe, spacer. Obecnie jest to znacznie ograniczone. Powód bardzo szybko się męczy - większy wysiłek, wywołuje torsje. Ma problemy ze snem z uwagi na fakt, iż poparzone miejsca dokuczliwie swędzą. Przez liczne szpecące blizny zmuszony jest chodzić w koszulkach z długim rękawem oraz w długich spodniach. Musiał zrezygnować z uczęszczania na plażę i basen. Lekarze zalecili powodowi unikanie słońca.

W odpowiedzi na pozew pozwane Towarzystwo (...) SA w W. domagało się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W ocenie pozwanego, przedmiotowe roszczenie powoda o zapłatę kwoty 20.000,00 zł nie może być uznane za zasadne, albowiem zadośćuczynienie w wysokości przyznanej przez pozwanego, czyli w kwocie 90.000,00 zł (a w kwocie 103.600,00 zł po uwzględnieniu jednorazowego odszkodowania przyznanego przez ZUS) jest w pełni adekwatne do doznanej przez powoda krzywdy i pozwala na złagodzenie odczuwanych przez niego cierpień - zarówno fizycznych, jak i psychicznych. Uwzględnia ono negatywny wpływ wypadku na różnorodne aspekty życia powoda, a także takie istotne okoliczności jak czas trwania i intensywność cierpień, czas i sposób leczenia, trwałe następstwa doznanych obrażeń.

Pozwany nie kwestionuje wprawdzie istnienia krzywdy u powoda w ogóle, o czym świadczy kwota wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym, której z pewnością nie można uznać za symboliczną, jednak wskazać należy, że obrażenia powoda sprowadzają się do poparzeń, które są już w zasadzie zagojone. Nie powoduje to konieczności skorzystania z opieki osób trzecich w jakichkolwiek czynnościach. Obrażenia nie wpłynęły też w istotny sposób na sprawność organizmu powoda oraz na jego aktywność życiową. Powód nie został uznany za choćby częściowo niezdolnego do pracy. W takiej sytuacji oczywistym staje się, że funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia jest już w przedmiotowej sprawie spełniona, a więc brak jest uzasadnienia dla dalszego zwiększania zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie nie pełni też funkcji karnej i nie powinno być traktowane jako element sankcji.

Z drugiej jednak strony, zdaniem pozwanego, wymaga zdecydowanego podkreślenia, że w doktrynie i orzecznictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, że zadośćuczynienie nie może być źródłem wzbogacenia.

Pozwany wskazał, iż przyznanie na rzecz powoda łącznej kwoty zadośćuczynienia w wysokości aż 123.600,00 zł (uwzględniając wypłacone już powodowi kwoty: od pozwanego 90.000,00 zł i od ZUS: 13.600,00 zł) doprowadziłoby do znaczącego wzbogacenia powoda. Podobne kwoty otrzymują bowiem osoby, które doznały znacznie poważniejszych obrażeń, niż te doznane przez powoda - związane m.in. z ciężkimi urazami kręgosłupa. Kwota zadośćuczynienia żądana przez powoda jest więc rażąco zawyżona. Kwota wypłacona dotychczas powodowi natomiast stanowi bezspornie ekonomicznie odczuwalną wartość.

Wskazać należy, jak ocenia pozwany, że powołane przez powoda w uzasadnieniu pozwu urazy nie różnią się od tych zgłoszonych pozwanemu. Informacje te nie pozwalają zatem przyjąć, aby decyzja pozwanego o wypłacie zadośćuczynienia co do jego wysokości uległa zdezaktualizowaniu albo że stała się rażąco nieadekwatna do ujawnionej krzywdy.

Pozwany podniósł również, że powód przyznał w treści pozwu, że żądana przez niego kwota zadośćuczynienia uwzględnia już kwoty przyznane przez pozwanego oraz przez ZUS, a jego roszczenie ma wyłącznie charakter uzupełniający.

Ponadto w toku rozprawy w dniu 08.10.2014 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, iż w wyroku karnym zasądzono na rzecz powoda od sprawcy szkody kwotę 20.000,00 zł., która kompensuje dochodzoną w niniejszym postępowaniu – w uzasadnieniu pozwu nie uwzględniono bowiem zapłaty tej kwoty na rzecz powoda (k. 38).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17.11.2010 r. około godz. 03:40 powód G. P. zatrudniony w Zakładzie (...) Sp. z o.o. z siedzibą (...)-(...) S., ul. (...), został wyznaczony przez brygadzystę K. B. do pracy w części zakładu związanej z przyjęciem surowca. K. B. sprawując nadzór nad procesem produkcyjnym, znajdując się w stanie nietrzeźwości pomylił urządzenia ciśnieniowe znajdujące się w różnym etapie cyklu produkcyjnego i wbrew instrukcji eksploatacji destruktora, zgodnie z którą w czasie sterylizacji surowca nie wolno otwierać żadnych włazów, ani zaworów znajdującego się pod ciśnieniem destruktora, wydał podległemu pracownikowi G. P. polecenie mechanicznego otwarcia przy pomocy młotka pokrywy otworu spustowego destruktora nr 4 znajdującego się pod ciśnieniem co spowodowało rozszczelnienie otworu spustowego i wyrzut pod ciśnieniem masy organicznej na powoda. W wyniku w/w zdarzenia G. P. doznał obrażeń ciała w postaci: oparzenia wielomiejscowego głębokiego 87% powierzchni ciała, oparzenia aparatu ochronnego oka, oparzenia ucha zewnętrznego i jamy ustnej oraz wstrząsu oparzeniowego.

Za swoje zachowanie, kwalifikowane z art. 220 par. 1 kk w zb. z art. 156 par. 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk K. B. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 26.04.2011 r. w sprawie II K 147/11 został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. Jednocześnie na mocy wyroku karnego tytułem powództwa cywilnego zasądzono od K. B. na rzecz G. P. kwotę 20.000,00 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 01.04.2011 r. do dnia zapłaty (dowód: wyrok z dnia 26.04.2011 r. k. 347 akt II K 147/11 tut. Sądu).

Wypadek ten został zakwalifikowany jako wypadek przy pracy (por. protokół nr (...) dot. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – w aktach szkody na płycie CD k. 61- koperta).

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do Szpitala Wojewódzkiego im. (...) L. R. w S., a stamtąd przetransportowany do Wschodniego Centrum (...) w Ł., gdzie przebywał do dnia 30.12.2010r .

W okresie od 27.03.2012 do 30.03.2012 r. powód przeszedł leczenie operacyjne – plastykę skóry dołu łokciowego prawego w Szpitalu Wojewódzkim im. (...) L. R. w S..

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 04.10.2012 r. ustalono powodowi stały uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy w wysokości 20%. Decyzją ZUS z dnia 23.10.2012 r. przyznano powodowi jednorazowe odszkodowanie z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 17.11.2010 r. w kwocie 13.600,00 zł.

/dowód: dokumentacja w aktach szkody na płycie CD k. 61- koperta/

W dacie szkody pracodawca powoda był ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń /dowód: polisa W. E. nr (...) - w aktach szkody na płycie CD k. 61- koperta/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu jako nieudowodnione.

Obowiązek udowodnienia zasadności roszczenia, w tym przypadku istnienia po stronie pozwanej zobowiązania względem powoda obciąża zawsze stronę powodową co wynika z podstawowej zasady rozkładu ciężaru dowodu uregulowanej w art. 6 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W sprawie niniejszej w ocenie Sądu powód tego nie uczynił.

P. wskazać należy, iż nie było sporne pomiędzy stronami, iż doszło do krytycznego wypadku w dniu 17.11.2010 r., za który odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel firmy (...)” sp. z o.o. w B. – pozwane (...) SA. Świadczy o tym, w ocenie Sądu, również kwota wypłacona powodowi przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym (90.000,00 zł.).

Treść żądania zgłoszonego przez powoda wskazywała, iż w związku z krytycznym wypadkiem z dnia 17.11.2010 r. przypisuje on pozwanemu odpowiedzialność w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie. Rzeczą Sądu stało się zatem rozstrzygnięcie czy żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie, a jeżeli tak – to w jakiej części.

Zadośćuczynienie o jakim mowa w art. 445 kc ma przede wszystkim na celu naprawienie krzywd wyrządzonych deliktem oraz złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych - zarówno tych już doznanych, jak też tych mogących wystąpić w przyszłości. Przy czym nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie V CKN 909/00, LEX 56027).

Natomiast wysokość zadośćuczynienia, z uwagi na jego kompensacyjny charakter, powinna być adekwatna do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące okoliczności takie jak nasilenie cierpień – zarówno fizycznych jak i psychicznych, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa czy trwałe następstwa zdarzenia. Rozmiar zadośćuczynienia musi przy tym przedstawiać dla pokrzywdzonego ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie

określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r. w sprawie IV CKN 1266/00, LEX nr 80272).

Z uwagi na przyznanie powodowi znacznych kwot tytułem zadośćuczynienia – łącznie 123.600,00 zł. (w tym kwota 90.000,00 zł. wypłacona przez pozwanego, kwota 13.600,00 zł. przyznana przez ZUS oraz kwota 20.000,00 zł. wypłacona przez K. B. tytułem uwzględnionego w postępowaniu karnym powództwa cywilnego), domaganie się przez powoda dalszej kwoty tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia, powinno być poprzedzone szczegółowymi ustaleniami w oparciu o opinię biegłego z zakresu chirurgii plastycznej.

Powód domagał się przeprowadzenia takiego dowodu i Sąd wnioski ten uwzględnił (k. 168), przy czym wskazać należy, iż na obszarze własności SO w Suwałkach, B., O. i Ł. brak jest biegłych z tej dziedziny, natomiast biegły wpisany na listę Prezesa SO w Warszawie nie podjął się jej sporządzenia (por. notatkę urzędową k. 161). W tej sytuacji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego chirurga plastycznego M. K. z L., w zakresie wnioskowanym przez powoda. Jednakże powód dwukrotnie nie stawiał się na termin badań wyznaczony przez biegłego, przez co sporządzenie opinii było niemożliwe (k. 179, 194, 209).

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż powód nie wykazał w sposób należyty istnienia po stronie pozwanej dochodzonego roszczenia. Fakt istnienia takowego zobowiązania jest oparty wyłącznie na twierdzeniach powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2001 r. I PKN 660/00 „Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 kpc i art. 6 kc)”).

W ocenie Sądu, prawo nie wyklucza uzupełnienia zadośćuczynienia w drodze postępowania cywilnego. Orzeczone wyrokiem karnym w sprawie II K 147/11 powództwo cywilne w kwocie 20.000,00 zł. realizuje w okolicznościach niniejszej sprawy wyżej przedstawionych istotną dla prawa cywilnego zasadę pełnej kompensacji szkody. W systemie kompensacji szkody podstawowe znaczenie mają bowiem, w ocenie Sądu, skutki świadczenia, nie zaś drogi dochodzenia do ich osiągnięcia. Orzeczenie powództwa cywilnego w postępowaniu karnym zwalnia zatem pozwane Towarzystwo (...) od dalszych obowiązków, których spełnienia zagwarantowało w umowie ubezpieczenia OC. Wskazać bowiem należy, iż powód przyznał w treści pozwu, że żądana przez niego kwota zadośćuczynienia uwzględnia jedynie kwoty przyznane przez pozwanego oraz przez ZUS, a jego roszczenie ma wyłącznie charakter uzupełniający. Orzeczone w sprawie karnej na rzecz powoda kwota 20.000,00 zł. tytułem powództwa cywilnego wyczerpuje zatem jego roszczenie w całości.

Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd powództwo oddalił.

O kosztach sądowych należnych powodowi (punkt II sentencji wyroku) rozstrzygnięto na podstawie art. 98 kpc, obciążając obowiązkiem ich poniesienia w całości powoda, albowiem powód przegrał proces w całości.

Na koszty te składa się: kwota 2.417,00 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową (ustalona na podstawie art. 98§1 i §3 kpc w zw. z § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490 ze zm.).

Sąd w oparciu o art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócił powodowi kwotę 1.019,20 zł. tytułem niewykorzystanej zaliczki (pkt III sentencji wyroku).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Karol Kwiatkowski